

Draga Domovina!

Ni le dovolj, da si me modila,
tudi materinščino si mi dala.
A ta nima dovolj besed,
da bi opisala, kaj mi pomeniš...

... Vsak utrip mojega srca šlišim v tebi,
preletita si v vsaki kaplji moje krvi,
padle na zaledenelo zemljo.

Iz ledu krvavega žlahtne mdeče može
na svetli svet se se pognale,

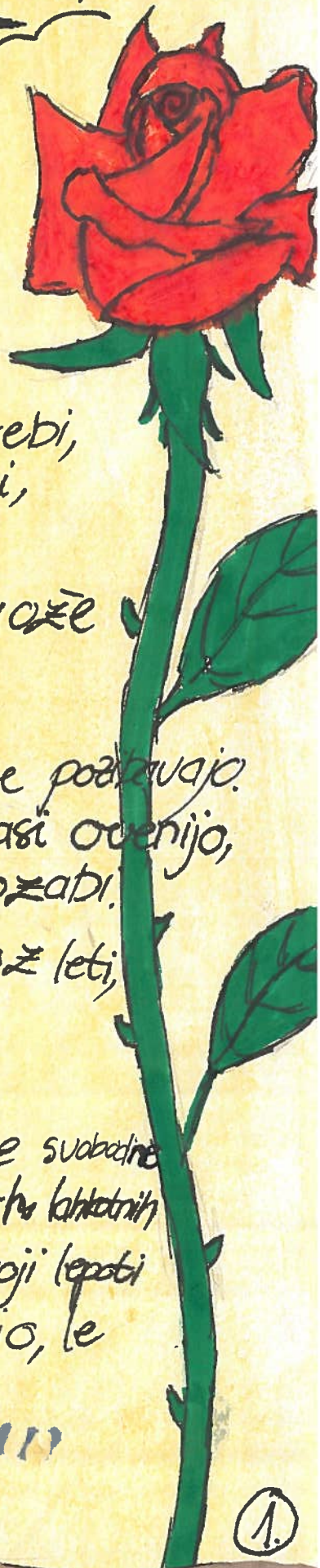
ki ob šumu vetra tvojega nežno se potavajo.

A ko v pozni jeseni ti cvetovi počasi ovenijo,
njihove lepote kot tvoje, nihče ne pozabi.

Te može, mdeče so kot vino, žlahtnejše ž leti,
kot tvoje beseda, ki v temi me razjasni.

Si luč na koncu tunela, zvezda danica,
ki vsako jutro me prebuja, kot vsako jutro ptice svobodne
že tvojo pesem zvedajo. Vsako jesen na kobilicah bledelih
jo odnesejo v daljne, daljne kraje. Vsi tam o tvoji lepoti
jih sprašujejo. A ptice nič ne odgovorijo, le
naprej stih

prepevajo...

...A ko spomladi solzice na tvojih cvetih,
ptice doma melodijo že živogolijo.

Toplota njihova se zadnje kepo snega stali.
Tvoje tople besede u naših srcih spet zaživijo.

Tvoje črke so majhni kamenčki, ki v tolmunovem
dnu se združijo u kamne, ki kot tvoje besede

tudni skozi večnost ostajajo. Nošela jih bom
na konec sveta in se z njimi potopila v

neskončno veselje. Puenesla jih bom na
najsvetlejšo zvezdo naslednje galaksije, saj

u naši cesti od tebe svetlejša ni. Vodiš
me do doma se u največji črni črnini,

četudi ne vem, kje moj dom je. Tvoj
govore je kot tanci, ki okoli mene

tesno se ovija. Je koprena, ki po nebu
sinjem brezskubno plava. Enaka

kot veliki val, po obali pljuske. Tvoji
žlogi se kot lahna sol med skate

širijo. Cela si mesečina, ki ob viharu na
razbukanu morje z upanjem sveti. Se vedno se je umirila,

saj si uspavanka, ki razjarjene morske bogove tlaži.
Lepa si kot luna, ki na nočnem nebu moja senco

obsije, a podnevi si Sonce - center življenja.
Vsako jutro me kot sončni žarek po licu
poboža. Si vira življenja...

... Zakaj, povej mi drago sonce... zakaj ti gudi
temni oblaki nad tabo se je zijo in te zakrivajo?
Njih čudni bliski padajo na Zemljo kot
težek dež, ki počasi pokopava nas.
Ni mi znani razlogi...

Kaj veš, zadnjič tu so guomski monsuni
divjali, tvoje ime so besno blicali. Še vedno te iščejo,
nad nebom se repencijo in te počasi sivijo...

... Ne slišim te več! Le kam si odšla? Pogrešam te!

Puđi hitro nazaj, saj moj svet brez tebe beden je.
Brez tebe svet je le črn in bel. A vem, da je to le ovira,
ki od tebe ločuje me. Je le ovira, ki me ločuje od mojega
svetnika. Si edina, ki mi pomagaš, saj ko mi je hudo, te
tvoje besede na list zapišem. V trenutku izginejo v
notranjost. Prosim, puđi in mesi me!...

... Kot Soča guomka vtani iznad valov in oblabe te savaže
pošji tja stran. Vedno ti bom stala ob strani, moja zimska
najlepša snežinka, moj jesniski rdeči list, moja pomladna bela
cvetica, moj letni poletni žarek. Zame si vse...

... budi moja luč. Budi moja sonca pried savažniki...
Moje edino upanje na zimsko noč... svetloba v vesolju...
moje vse... Budi moj zadnji

Trnik
Tebi priedana
Mesečeva senca

(3)